

Sygn. akt III PK 121/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa [...] Szpitala im. [...] w P.

przeciwko B. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt III Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanej kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 października 2015 r., którym zasądzono od B. S. na rzecz [...] Szpitala im. [...] w P. kwotę 35.192,45 zł z ustawowymi odsetkami.

Pozwana wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, zarzucając naruszenie art. 8 k.p. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i jego zmianę przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Strona powodowa w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zagadnienie prawne, na którego występowanie w sprawie skarżąca się powołuje, jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt

1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie o treści: „czy obciążanie pracownika obowiązkiem zapłaty zaległych składek na rzecz ZUS w sytuacji, gdy zasady wykonywania zatrudnienia i rozliczania należności publicznych, w tym składek na rzecz ZUS, zostały ustalone i narzucone przez pracodawcę (publicznego) jako płatnika tych należności, który swym działaniem lub zaniechaniem doprowadził do powstania zaległości – narusza zasady współżycia społecznego, a żądanie zapłaty zaległych składek od pracownika jest sprzeczne z art. 8 k.p.” nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczy ono bowiem zastosowania w sprawie art. 8 k.p., a nie abstrakcyjnego problemu związanego z wykładnią prawa. Ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone) zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności i dlatego nie może służyć do ogólnego ujęcia zagadnienia prawnego w rozumieniu powyższego

przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 kwietnia 2002 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283; z dnia 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 331 oraz z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 252/08, LEX nr 736733). Przedmiot istotnego zagadnienia prawnego nie może być bowiem redukowany do oceny rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie, a do tego w istocie sprowadzałyby się odpowiedź na postawione przez skarżącego pytanie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z 14 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540; z 6 lutego 2009 r., I UK 335/08, LEX nr 725025).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji.

Sąd Najwyższy, podobnie jak Sąd Okręgowy, uznał, że ze względu na charakter tej sprawy i całokształt jej okoliczności zaszedł wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c., pozwalający na nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego, wobec czego postanowił jak w pkt 2 sentencji.